

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 5 | 1. MARTS 1927 | 76. AARGANG

JOSEPH SMITHS MISSION.

M. I. A. Manual.

Joseph Smith var næppe 39 Aar gammel, da han maatte nedlægge sit Liv for den Gerning, han som et Redskab i Guds Haand oprettede paa Jorden. Hans Liv er et vidunderligt Eksempel paa Virksomhed og Fremskridt. Tænk paa, hvad han lærte og udforte i disse Aar. Hele hans Livslob lærte os ikke alene om Arbejdets Værd; men det lærte os ogsaa, at det Arbejde, vi udforer, skal være i Overensstemmelse med vor himmelske Faders Vilje, og tillige, at hans Vilje kan enhver af os kende, om vi gor, som Joseph gjorde: ved at adsporge Herren i Tro.

Medens Joseph Smith endnu var en Dreng, sogte han Gud i Bon og fandt ham, og han overraskede hele Verden med den Kundskab, at Gud er i et Menneskes Lignelse; og, at han kan og vil aabenbare sig til Menneskene, som Svar paa deres Bonner, ligesaa vel i Dag som i Fordumsdage.

Som ung blev Joseph vist himmelske Syner, ved hvilke han lærte at kende mange dyrebare Sandheder, iblandt hvilke det

skjulte Hvilested af de vidunderlige Optegnelser vedrørende Oldtidens Indbyggere i Amerika, indeholdende Evangeliet i sin Fylde, hvilke han senere oversatte ved Guds Gave og Kraft, og i sin Fattigdom kundgjorde han det til Verden. Hundreder og Tusinder af Mormonsbøger er siden blevet udgivet i mange Sprog og blandt mange Nationer paa Jorden og er med stor Fordel læst af de forskellige Folkeslag.

Da Joseph endnu ikke var 25 Aar, organiserede han ifølge Guds Befaling Jesu Kristi Kirke, og ifølge Guds Kaldelse blev han sat som Hovedet for den største evangeliske Uddeling i Verdenshistorien.

I sin Ungdom lagde Joseph Grundstenen til Kirken, Guds vidunderlige Værk, et Under saa stort og stærkt, at de Arbejdere, der er fulgt efter, ikke har kunnet finde nogen Mangler ved det. Han afslørede den mest fuldkomne og udmærkede Organisation for Kirkens Styrelse, som nogen Mand har kendt. Ingen anden har kunnet maale sig med den. Formedelst Aabenbaringerne, han modtog, udlagde han for kommende Generationer Vejen for Udvikling og Fremgang af denne Organisation.

Han var en Filosof, og som saadan aabenbarede han de evige Sandheder, som var langt forud for de Tanker, der gjorde sig gældende i de Dage og Tider, i hvilke han levede.

Som en Profet skuede Joseph Smith ind i Fremtiden og forklarede sit Syn til Datidens Mennesker for deres Belæring og Frelse. Han fremstillede Jesu Kristi Evangelium saa tydeligt, saa simpelt og saa indtagende, at Tusinder af Mænd er gaaet ud i Verden med Autoritet, modtagen gennem ham, og uden Løn, ligesom Disciplene fordum, for paany at forkynde det glade Budskab: »At de Blinde se, de Halte gaa, Spedalske renses og Evangeliet prædikes for de Fattige«; og Herren arbejder iblandt dem og »stadfæster sine Ord med disse Tegn«.

Han grundlagde Templer, aabenbarede Ordinancerne. Lærte dem angaaende Israels Indsamling i de sidste Dage og bistod ved Indsamling af mange Tusinde Sidste Dages Hellige. Han

grundlagde en stor By og forkyndte om de Helliges Udvandring til Klippebjergene og profeterede, at de dèr skulde blive til et stort og mægtigt Folk.

Sluttelig, da han havde udviklet sig til sin fulde Manddom, ligesom Frelseren, beseglede han sin Mission med sit Blod. Han døde som en Martyr, men hans Værk lever og tiltager i Størrelse, og eftersom Aarene ruller frem, vil Menneskene forstaa, at de Sandheder, som Gud aabenbarede til ham, er Grundvolden til de Principper, der henhorer til Menneskenes evige Fremskridt.

„VAAGER OG BEDER —“!

I en Tid som den, i hvilken vi lever, hvor Vantro og Ugudelighed er saa fremherskende, som Tilfældet er, og hvor Dansen omkring Guldkalven er vildere end nogensinde, kan det nok være nodvendigt at ihukomme Frelserens formanende Ord til sine Disciple, da han kort for sin Dod paa Korset var forsamlet med dem i Gethsemane Have. Og lyder disse kærlige, men alvorsfulde Ord ikke lige saa formanende i vore Øren i Dag, som de lod den Gang for Disciplene? Udtrykker de ikke den mest omsorgsfulde Kærlighed? »*Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse, thi Aanden er vel redebon, men Kødet det er skrøbeligt.*«

Vor Herre og Mester vidste, hvad der forestod, og vi forstaar hans Bekymring for Disciplene, som han snart skulde forlade, dem, som han elskede, dem, som han havde om sig hver Dag, og som troligt fulgte ham fra Sted til Sted. Han kendte deres Hengivenhed, men samtidig deres Svaghed. De havde nok set deres Herre udføre mange store og kraftige Gerninger, men alligevel gjorde en vis Vaklen i deres Tro sig gældende ved forskellige Lejligheder. De har sikkert været ligesom lidt skuffet over Frelserens ligefremme og underdanige Optræden og ventet, at han skulde være kommen paa

en hel anden Maade, end Tilfældet var; med andre Ord: de havde ikke den fulde Forstaaelse af hans guddommelige Mission. Frelseren kendte dette, derfor var han bekymret for deres Skæbne efter hans Bortgang og formaner dem indtrængende til at *vaage og bede.*

Ja, det er netop Ordene, som skal prentes i vor Bevidsthed: »*Vaager og beder —!*« Thi vi har sikkert heller ikke altid Forstaaelsen af, hvor alvorligt og farligt det er at falde i aandelig Sovn. Viser vi Svaghed og Eftergivenhed paa dette Punkt, vil Følgerne ikke udeblive. Fjenden vil indfinde sig øjeblikkelig og saa Ukrudt i Ageren, og dersom vi ikke paa en eller anden Maade bliver vækket, vil det vokse og kvæle den gode Sæd, som var saaet. Det kan derfor ikke gentages for ofte: »*Vaager og beder —!*«

Vi lever i en Tid, som tydelig tilkendegiver for os er de sidste Dage. Tidernes Tegn er forlængst begyndt, Profetierne opfyldes Dag for Dag lige for vore Øjne, om vi blot kan se det. Tidernes Fyldes Husholdning er inde, Evangeliet er gengivet for aldrig mere at borttages eller gives til noget andet Folk, og som et Vidnesbyrd til den ganske Verden har det snart været forkyndt i et Hundrede Aar. Hvor længe mon der er tilbage? Vi véd det ikke, men alt tyder paa, at vor Herre og Frelser Jesu Kristi andet Komme er snart for Døren. *Er vi beredte?*

Det ser ud, som vor Saligheds Fjende er givet stor Magt til at besnære Menneskenes Børn i de sidste Dage og i Særdeleshed gælder naturligvis hans Angreb i større Grad dem, som har annammet Sandheden, og hvor der er selv den mindste Brist, vil Tvivlens Frø blive saaet.

Lad os derfor give Agt paa os selv, at vi ikke i blind Iver fortaber os i Betragtninger over vor Næstes Gøren og Laden, thi det er ikke *det,* som afgør vor Ophøjelse i Gud vor Faders Rige, men vor *egen Tro og Gerninger.*

Derfor: »*Vaager og beder —!*« *Th. Bregentoft.*

ER GUD UFORANDERLIG?

I 4de Mosebog 23: 19 læser vi: »Gud er ikke et menneske, at han skal lyve, ei heller et menneskebarn, at han skulde angre; skulde han sige noget og ikke gjøre det, skulde han tale og ikke holde det?« I Malakias 3: 6: »Thi jeg, Herren, har ikke forandret mig.« I Jacobs brev 1: 7: »Al god og al fuldkommen gave er ovenfra og kommer fra lysets fader, hos hvem der ikke er forandring eller omskiftning.« Disse skriftsteder fra det gamle og ny testamente bringer naturlig sporgsmaalet frem, hvorledes skal jeg faa selvstændigt bevis for Guds uforanderlighed? Jeg tror, vi har faaet den bedste anvisning af Frelseren selv, der i Joh. 14: 22 siger: »Og nu har jeg sagt eder det, for det sker, at I, naar det sker, skulle tro.« Er Gud altsaa virkelig uforanderlig, maa der findes spor deraf i slægtens historie. Og vi har en mængde! Læs Israels historie og se, hvad Herren fra tid til anden besluttede og forkyndte til menneskene ved sine profeter, som han ogsaa nu gjor, da hans Kirke er kommet ud af orkenen. I 1. Mosebog 6: 6 læser vi om Syndfloden, som Gud havde forkyndt skulde komme, om menneskene ikke omvendte sig, og som kom, endog Herren gav dem 120 aar til at omvende sig i. I 1. Mosebog 19 læser vi om Sodoma og Gomoras ødelæggelse; Herren forudsagde ogsaa der sin vilie, og det skede, da man ikke omvendte sig — kun Loth og hans familie reddedes, men de maatte ikke se tilbage, Loths hustru var ulydig, kun et eneste blik tilbage! og Herrens dom kom. Hun staar den dag i dag som vidnesbyrd om Herrens nidkjærhed og uforanderlighed. Vi læser om, hvorledes Gud ved sine tjenere profeterne advarede Israel om at omvende sig fra deres ugudelighed, ellers skulde de spredes over hele jorden, og deres land blive en ørken, dette er gaaet bogstavelig i opfyldelse. I Es. 29: 1—5 læser vi: »Ve Ariel, Ariel du stad, hvor David slog leir! lægger aar til aar, lader dem slagte offere! Dog vil jeg trænge Ariel, og der skal være kummer og jammer; thi saa har Herren kundgjort mig:

Det skal ske Ariel, at jeg vil slaa leir rundt om den, jeg vil beleire den ved et bjerg og opkaste volde imod den, og den skal fornedres og skal tale ud af jorden, som en der har en spaadomsaand, og dens tale skal hvisle ud af støvet.« Er dette gaaet i opfyldelse, saasom Herren sagde ved profeten? Lad os se. 600 aar før Kristi fødsel levede i Jerusalem en profet ved navn Lehi, han blev advaret af Herren i en drøm, at han skulde tage sin familie og forlade Jerusalem, som skulde ødelægges. Han adlød, og fik tillige befaling at holde optegnelse om deres handler; og Gud lovede dem, at om de vare lydige og holdt hans befalinger, skulde han beskytte og velsigne dem, om ikke — bleve de ødelagte. I flere aar reiste de omkring, men trods vandringen skrev de de vigtigste begivenheder paa plader. Endelig naaede de havet og fik befaling af Gud at bygge et skib, og hvorledes de skulde bygge det, og efter lang seilads landede de i Syd-Amerika, hvor de gjorde andre plader og fortsatte optegnelserne. Da de vare naaede ned til mellem 4 à 500 aar efter Kristi fødsel, eller lidt over 1000 aar efter, at de forlod Jerusalem, bleve de ødelagte paa grund af deres store ugudelighed. En af deres profeter ved navn Mormon havde gjort et udvalg eller forkortelse af optegnelserne, der efter ham fik navn af Mormons Bog. Hans søn Moroni fuldendte denne, og alle pladerne bleve skjulte i jorden. De laa skjulte i omkring 1400 aar og blev 22. September 1827 af en Engel overleverede til Joseph Smith. Det var omtrent 2500 aar siden, profeten Esaias havde forudsagt fra Herren om at ordet skulde komme frem af jorden; og det gik, som Herren havde sagt. I Es. 29: 6 tales om ødelæggelser ved torden, jordskjælv og vældige drøn, ved hvirvelvind, ved storm og fortærende ildsluer. Vi vide, at disse ting gang paa gang har herjet jorden og lagt meget øde. I det 17. vers siges der: »at om en liden tid derefter (nemlig efter bogens mumlen fra støvet) skulde Libanon bli til en frugtbar mark«. Mormons bog udkom i 1830, og i 1852—53 vendte den tidlige og sildige regn tilbage til Palæstina, som nu igjen er blit frugtbar. Vender vi os saa til

det ny testamente og læser, hvad Kristus sagde, og som er gaaet i opfyldelse, da finder vi i Luk. 19: 43—44 forudsigelsen om Jerusalems odelæggelse, hvilket gik i opfyldelse omtrent 40 aar derefter. Romerne beleirede da og odelagde Jerusalem. Vi læser ogsaa hos flere af Apostlene om det store frafald, og at Jesu Kristi sande Kirke skulde gaa ud i orkenen i 1260 dage eller aar, indtil en Engel skulde igjen bringe det evige Evangelium tilbage, hvilket alt er opfyldt, som vi vide. Naar vi læser alle disse vidnesbyrd i den hellige skrift, da maa vi forstaa, at *Gud* er *uforanderlig* i sine beslutninger, og hvad Frelseren for omtrent 1900 aar siden fandt at være nodvendig til vor frelse og salighed, ogsaa maa være nodvendige i dag.

Dette er egentlig punktet, jeg onsker at henlede opmærksomheden paa. Skriften nævner forst tro, uden tro er det umuligt at behage Gud — dernæst omvendelse, saa daab til syndernes forladelse — læs herom i Ap. gj. 2: 38; 22: 16; Ef. 5: 26. Dette burde være nok for at bevise, at daaben er til syndernes forladelse, altsaa for folk, der kan forstaa, at de har syndet mod deres Gud — og ikke for de umyndige smaa, der ikke kan skjelne mellem ret og uret. Dernæst haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, de dodes opstandelse og den evige dom. Disse seks ting kalder Apostelen for begyndelseslæren, altsaa grundlaget for at kunne gaa fremad til det fuldkomne. Læser vi saa om, hvorledes Herren ordnede med de forskjellige tjenester i hans Kirke, finder vi altid samme fremgangsmaade — hvilket viser os ganske tydelig Guds uforanderlighed. Jeg haaber, kjære læsere, at I, som endnu ikke have slutted pagt med Gud, idet I ikke er gaaet ned i daabens hellige vand, med anger og ydmyghed vil alvorligt undersoge den hellige skrift, saa I kunne komme til forstaaelse af den virkelige sandhed, og det vil I kunne ved at bede faderen om lys; han, som giver gjerne og bebreider ingen. Naar I saa erkjender sandheden, ville I forstaa, at det er ligesaa nodvendigt at folge samme i dag som i fordums tid, om I skulle opnaa frelse for eders sjæle, thi: »Gud er uforanderlig, derfor er ogsaa hans

anordninger uforanderlige.« Maa Gud velsigne enhver, som med forstaaelse kommer under Herrens tjeneres røst, er min bøn i Jesu Kristi navn, amen.

Rachel O. Moe,
Bergens gren.

DEN HELLIGE NADVERE.
Gører dette til min Ihukommelse.

Blandt de første Kundskaber, som vor himmelske Fader skænkede sine Børn, var Læren om Forsoningen, og saa sikker var Forstaaelsen herom, at den forud blev betragtet med samme Bestemthed som de allerede indtrufne Begivenheder. Menneskene skuede fremad til det Guds Lam, som bærer Verdens Synder, med samme Fortrøstning, som vi skuer tilbage paa det. Gud indstiftede Ofringer paa forskellig Maade, hvorved Menneskene skulde ihukomme Forsoningen, ligesaa vel før som efter at den fandt Sted. Israels Børn var meget nøjagtige i at overholde denne guddommelige Befaling, indtil den romerske Magt forhindrede dem deri. Efter at Jesus Kristus var kommen, indstiftedes et nyt Middel, hvorved Forsoningen skulde ihukommes, nemlig den hellige Nadvere. Da Kristi Mission omtrent var til Ende, og kun den fuldbyrdende Akt, Korsfæstelsen med alle dens forudgaaende Lidelser, var tilbage, samledes han med sine Disciple, og han sagde til dem: »Jeg har hjertelig længtes efter at spise dette Paaskelam med eder, førend jeg lider; thi jeg siger eder, at jeg skal ingensinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige.« Og han tog en Kalk, takkede og sagde: »Tager dette og deler det imellem eder; thi jeg siger eder, at fra nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer.« Og han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: »Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gører dette til min Ihukommelse!« Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: »Denne Kalk er den ny Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder.« (Luk. 22: 15—20.)

Denne var den sidste Anledning, han havde til at nyde dette hellige Maaltid med sine Disciple. Han gik derpaa til Gethsemane Have for at bede om Styrke til det, der forestod ham.

Frelseren udtalte saa tydelig ved denne Lejlighed, at de skulde nyde Nadveren til hans Ihukommelse, og det er derfor mærkværdigt, at der kunde tillægges hans Ord nogen anden Betydning; men denne Ordinance forvanskedes ligesom saa mange andre af Evangeliets Principper. Historien beretter, at der i det niende Aarhundrede udkom et Skrift, som lærte, at Brødet og Vinen forvandledes til Jesu sande Legeme og Blod. Denne Lære mødte vel Modstand i Begyndelsen; men blev dog anerkendt af den Katolske Kirke. Dette viser, hvor tykt Mørket var, som indhyllede de Kristne i hin Tid; men dette var ikke alt; Sakramentets Betydning blev ogsaa forandret, og i Stedet for at nyde det som et »Ihukommelsesmaaltid«, blev det nydt til »Syndernes Forladelse«, hvorved man satte det paa Daabens Plads.

At Sakramentet blev bestemt for Guds trofaste Børn til en Ihukommelse om Jesu Lidelse og Død, fremgaar ligeledes af Pauli Ord til Korinthierne 1. 11: 25, 26. Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: »Denne Kalk er den ny Pagt i mit Blod; gører dette, saa ofte som I drikke det, til min Ihukommelse!« Thi saa ofte, som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynder I Herrens Død, indtil han kommer. At Nadveren ikke blev indstiftet til Syndernes Forladelse, som almindeligt antaget af de kristne Kirker, fremgaar saa tydeligt af de følgende Vers i samme Kapitel. »Derfor, den, som æder Brødet eller drikker Herrens Kalk uværdigt, paadrager sig Skyld over for Herrens Legeme og Blod. Men hvert Menneske prøver sig selv, og saaledes æder han af Brødet og drikker af Kalken.«

Dersom Nadveren var bestemt for Syndernes Forladelse, da kunde ingen nyde den uværdigt; thi da maatte den særlig være til Fordel for Overtrædere og Forbrydere. Det maa heller ikke forglemmes, at Paulus talte til dem, der havde an-

nammet Evangeliet, og at der blandt disse var nogle, som havde gjort sig selv uværdig, formedelst deres Overtrædelser. Man maa heraf forstaa, at de Hellige, som nyder Nadveren til Ihukommelse om Jesu Lidelse og Død, maa være værdige.

Det forventes derfor af Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at de lever saaledes, at de er værdige at nyde Ihukommelses-Maaltidet, om ikke, vil det være bedre at undlade det. »Thi den, som æder og drikker, æder og drikker sig selv en Dom til, naar han ikke agter paa Legemet.«

DEN DANSKE MISSION.

FORAARSKONFERENCERNE I DEN DANSKE MISSION VIL BLIVE AFHOLDT SOM FØLGER.

Aalborg: Søndag den 10. og Mandag den 11. April.

Aarhus: Søndag den 17. og Mandag den 18. April.

København: Søndag den 24. og Mandag den 25. April.

Konferencepræsidenterne anmodes om snarest muligt at træffe Bestemmelse om Mødernes Afholdelse o. s. v. og indsende Meddelelse derom til Misssionspræsidenten, forinden nogen Bekendtgørelse finder Sted.

Det forventes, at Konferencepræsidenterne drager Omsorg for, at alle Medlemmer faar en Indbydelse til at overvære Konferencens Møder.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

SKANDINAVIENS STJERNE.

Et mindre Oplag af Skandinaviens Stjerne, Aargang 1926, smukt indbunden, er til Salg for 6 Kr. pr. Eksemplar paa Missionskontoret, Korsgade 11, København.

KØBENHAVNS GRENS SANGKOR.

Under Ledelse af Korets Præsident, Jens Hansen, havde dets Medlemmer en ypperlig Festlighed Torsdag Aften den 10. Februar. Der serveredes Chokolade og Kager samt andre Forfriskninger i Løbet af Aftenen.

DEN NORSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Broder Georg Theodor Torgersen, Bergens Gren, er af Missionspræsident Martin Christoffersen kaldet til at virke som Missionær i den Norske Mission og blev beskikket hertil af Konferencepræsident Harald Sorensen den 29. Januar. Han er kaldet til at virke i Bergens Konference.

Ældsterne William Thulin og Daniel Johnsen ankom til den Norske Mission den 3. Februar. De havde en god Overrejse med S/S »Stockholm« til Goteborg, hvorfra de rejste videre til Oslo ad Jernbanen.

Vi onsker disse Brodre hjertelig velkommen til Missionen.

DAAB I OSLO GREN.

Brodrene Hans og Olaf Hjalmar Christensen blev indlemmet i Kirken ved Daab den 7. Februar.

Daabshandlingen udfortes af Ældste Daniel Johnsen og Haandspaalæggelsen af Missionspræsident Martin Christoffersen og Ældste William Thulin.

DØDSFALD I BERGENS GREN.

Broder Nils Sivertsen Holm afgik ved Doden den 16. Januar. Han var fodt i Bjaasen, Trondhjem, den 6. Juni 1840 og blev Medlem af Kirken den 13. December 1912.

Begravelsen foregik fra Solheim Kapel den 21. Januar. Broder Holm var et trofast Medlem af Kirken.

Martin Christophersen,
Missionspræsident.

Og den, som ikke omvender sig, han skal fratages endog det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trættes med Mennesket evindeligen, siger Hærskarernes Herre. (Pg. Bog 1: 33.)

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 64.)

Lige siden Syndfloden har Gud eller hans bemyndigede Udsendinge fra Tid til anden gæstet Jorden for at gengive Sandheden eller vedligeholde den i de Trofastes Hjerter, saa at Mennesket kunde være i Besiddelse af en nøjagtig Kundskab angaaende Evangeliet, og Jordens Beboere blive belærte angaaende den store Plan, der var bleven antaget, saa vel som om Præstedommets Myndighed. For Eksempel: Melchizedek, Hojpræsten, var i Besiddelse af det hellige Præstedommes Myndighed i fuldeste Maal.

Gud og hans Engle aabenbarede sig for Abraham og skænkede ham guddommelig Myndighed. Saaledes finder man ned gennem Tiderne talrige Beretninger om Tilfælde, hvor Gud har aabenbaret sig for sine Born for at være dem behjælpelige med at komme til Kundskab om de evige Sandheder, som Menneskene absolut maa adlyde, dersom de skal vedblive at gaa fremad paa Udviklingens Bane. Det vides ikke, hvor mange Mænd og Kvinder der saaledes til forskellige Tider har modtaget himmelske Tilkendegivelser; men sandsynligvis har mange, selv naar Kirken ikke har været organiseret, erholdt Undervisning paa denne Maade og gjort Brug af de evige Sandheder, som den »store Plan« indeholder.

Tidens Midtes Uddeling. Tiden gaar, og i Overensstemmelse med den store Plans Bestemmelse kommer Jesus, Guds Son, til Verden for at sone for Adams og Evas Synd, eftersom de »faldt«, for at Mennesket kunde blive til. Denne Tidsperiode kaldes Tidernes Midtes Husholdning eller Uddeling. Jesus levede i Virkeligheden paa Jorden og hengav sit Liv som et Sonoffer, saa at dodelige Legemer kan opstaa fra Graven, og at de, efter at de er naaet udenfor Forkrænkelighedens Rækkevidde, kan opnaa en evig Tilværelse.

Medens Jesus var paa Jorden, beskæftigede han sig hoved-

sagelig med paany at belære Menneskene angaaende den forbigangne og den nærværende Tid, saavel som om deres Haab om Fremtiden. Aldrig, lige fra Adams Tid, var Evangeliet blevet saa klart og tydeligt forkyndt for Menneskenes Børn, som i Jesu Dage. De Troendes Forstands Øjne aabnedes, Kirken blev atter oprettet og ifølge Evangeliets Orden fuldstændig organiseret.

Det store, almindelige Frafald. Efter Kristi Himmelfart forblev Kirken at være fuldtud organiseret for nogen Tid. De Omvendte i Tusindvis sluttede sig til den, og efter bedste Evne levede de i Overensstemmelse med Frelserens Lære. Men her, som altid — Historien gentager sig selv: Mange, formedelst deres ubeskaarne Handlefrihed, forsagede Troen og efterlevede ikke Evangeliets Love og Ordinancer; eller, som ofte var Tilfældet, de afpassede dem efter personlige Tilbøjeligheder. Saadanne Afvigelser fra Sandheden blev efterhaanden mere og mere almindelige, saa at Kirken til sidst var gennemsyret med Vildfarelse. Omtrent seks Hundrede Aar efter Kristus var Evangeliets Love og Ordinancer fuldstændig forvendt, saa det var omtrent, som om Kirken aldeles var forsvunden fra Jorden, og Præstedommets Fuldmagt fandtes ikke længere i Kirken. Dette udgjorde det store, almindelige Frafald. Fra den Tid og i mange Aarhundreder laa Verden indhyllet i et aandeligt Mørke. Der var dog i denne Tid mange oprigtige Sjæle, som forstod, at Sandheden ikke mere fandtes paa Jorden, og som haabede, at Evangeliets ukunstlede og letfattelige Principper igen vilde blive udøvet af Menneskenes Børn. Blandt saadanne retsindige Mennesker var Luther og mange andre, der efter bedste Evne forsøgte at overbevise deres Medmennesker om, at Vildfarelser raadede. Omsider vaagnede mange fra deres aandelige Dvale, og Reformationen tog sin Begyndelse. Reformationen var en Slags Forberedelse for Evangeliets Gengivelse til Jorden. Men mangfoldige Aar gik hen, førend Aarhundreders Mørke kunde vige for Sandhedens Lys.

Evangeliets Gengivelse. Men eftersom Menneskene banede sig Vej gennem Morket, og Intelligens blev udspredt blandt dem, saa at Frisindethed tog til og nød Anerkendelse, blev Verden endelig moden til atter at modtage den evige Sandhed. Evangeliet, der indbefatter Præstedømmets Myndighed, blev gengivet og Kirken organiseret.

En Dag, tidlig i Foraaret i Aaret 1820, ude i den vestre Del af Staten New York, aabenbarede Gud Faderen og Gud Sonnen sig for en fjorten Aar gammel Dreng ved Navn Joseph Smith, som i Tro og barnlig Tillid til Gud havde bedet om himmelsk Vejledning. Gennem denne Dreng, der var et Redskab i Herrens Haand og under Guds Vejledning, blev Kristi Kirke paany oprettet og Præstedømmets Fuldmagt atter beseglet paa Mænd i Kodet; og en Fylde af den Kundskab, der handler om Menneskets Plads i Universet, blev tilbudt enhver, som vilde lytte dertil. Med Tiden blev Kirken organiseret, nojagtig som den oprindelige Kirke, ja, endog mere fuldstændig end nogensinde for i Verdens Historie. Dette var den store Genoprettelse, Begyndelsen af Tidernes Fyldes store Husholdning eller Uddeling.

De vigtige Kendsgerninger. Evangeliet blev tilfulde lært det forste Menneske. Guds Kirke blev, lige fra Begyndelsen, organiseret. Eftersom Apostasiens Aand fordunklede Menneskenes Forstand, saa at deres Kundskab om Evangeliet lidt efter lidt forsvandt, og Kirkens Organisation blev undergravet, blev Sandhedens Fylde atter og atter gengivet. Mindst fire Gange har Jordens Indvaanere saaledes erholdt en udforlig Fremstilling angaaende den store, fuldkomne Plan, nemlig i Adams Dage, paa Noa Tid, ved Jesus Kristus og gennem Joseph Smith. Evangeliet har saaledes været paa Jorden og tilgængelig for Menneskene, praktisk talt saalænge Jorden har bestaaet. Den store Plans fundamentale Sandheder blev givne til Fader Adam, og er siden bleven spredt videre om over hele Jorden.

Denne Sandhedens store Udspredelse gennem alle Tidsaldre forklarer den Kendsgerning, at omtrent enhver menneskelig

Livsfilosofi indeholder nogle af Evangeliets Sandheder. I ethvert teologisk System og enhver Sekt findes der Sandhed, til en vis Grad; thi alle har jo øst fra den samme Kilde. Alle søger uden Tvivl efter Sandheden og tror, at de har fundet den, naar de i Virkeligheden kun er i Besiddelse af Brudstykker, opfriskede her og der og sammenføjede til et System. Den *hele Sandhed* maa omfatte Menneskets fuldstændige Livsfilosofi samt Universets Love, tilligemed Myndighed til at handle i Guds Navn i ethvert Anliggende, der henhører til Livsplanens Gennemforelse.

De, der antager den fuldstændige Plan, udgør Kristi Kirke. I de forskellige Kirkesamfund i Verden er der en Del af Sandheden; følgelig er ingen af dem helt igennem forkert, uagtet Sandheden undertiden er bleven saa fordrejet, at den ser værre ud end selve Vildfarelsen. Med Hensyn til den fulde Sandhed og Sporgsmaalet om Myndighed hersker der den største Uoverensstemmelse mellem den sande Kirke og dens Efterlignere. Der kan ikke være to Hold Sandheder eller to forskellige Slags Myndighed.

Det er tydeligt, at Handlefriheden, hvorom der blev ført Kamp i Himlen, er i fuld Afbenyttelse her paa Jorden. Overfladisk set kunde det synes, at Lucifers Plan vilde have været den bedste, før ved den vilde alle Mennesker, uden Hensyn til deres egen Vilje, have modtaget Jordelivets Erfaringer og være bleven holdt paa Retfærdighedens Vej, der fører til Frelse. Men Menneskets Oprindelse og Loven om, at det kun kan skride fremad gennem Selvanstrengelse, gør det utænkeligt, at det skulde tillade sig selv at blive bundet for Øjnene, saa at sige, og derefter tvunget til at følge en hojere Magt. Mennesker ledes uden Tvivl af Væsener med højere Intelligens; men under disses ledende Indflydelse maa den personlige Vilje tillades at gøre sig gældende. Der kan ikke være nogen virkelig Tilfredsstillelse forbunden med en Fremadskriden, som, hvis det var muligt, var bleven Mennesket paatvunget. Lucifers Plan var umulig.

Det maa ligeledes erindres, at Mennesker ikke nodvendigvis

er onde, fordi de ikke annammer Evangeliet. For nogle er det umuligt at forstaa Sandheden, fordi deres Hjerter hænger ved andre Ting; og andre er, formedelst deres Handlefrihed, førte i en Retning, medens Evangeliet vilde føre dem i en anden.

Ikke desmindre, endskont Menneskene ikke er slette, blot fordi de forkaster Evangeliet, forsinker de dog deres egen Udvikling ved at undlade at adlyde denne fuldkomne Lov; og paadrager sig den Straf, der ufejlbarlig rammer dem, som ikke vil leve i fuld Harmoni med de store, kontrollerende, universale Love.

(Fortsættes.)

UDE FRA.

DER DRÆBES DAGLIG 84 MENNESKER VED AUTOMOBILULYKKER I DE FORENEDE STATER.

Det Nationale Sikkerheds-Raad meddeler, at næsten 2600 Mænd, Kvinder og Børn blev dræbt i Oktober Maaned f. A. paa Amerikas Gader og Landeveje. Dette giver et dagligt Antal af 84 dræbte, hvilket er 10 Liv mere pr. Dag end i 1921.

SALT LAKE CITY.

Ifølge Politiets Aars-Rapport for 1926 fandt der 2205 Automobilulykker Sted, hvorved der omkom 19 Personer; endvidere omkom 3 ved Kælkning og 1 ved Sporvogn. Ialt omkom 23 Personer, af hvilke 8 var Børn. 826 Personer blev alvorlig kvæstet i samme Tidsrum ved Automobilulykker.

Salt Lake City er en By paa ca. 135.000 Indbyggere.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af SidsteDages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording